

Hvis der skulde være Tale om Repræsentation for nogen, maatte det være for dem, som ere forsikrede i den frivillige Afdeling, men det bliver ikke Husmændene, det bliver netop de Arbejdere, som midlertidigt arbejde hos Husmændene.

Endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg behøvede ikke at tage det Tilfælde, at en Godsejer i København sender sin Pige i Byen. Jeg nævnede det for at tage et Eksempel, men jeg kan ogsaa tage et Eksempel ude fra Landet. En Fader siger til sin f. Eks. 12-aarige Dreng, der er medforsikret efter Loven: Bring dette Brev hen til Posthuset her ved Siden af. Naar nu Drengen kommer til Skade eller omkommer, idet han bringer Brevet til Posthuset, vil han efter *tredie* Stykke i den Paragraf, jeg nævnede, være forsikret, og der skal udbetales Erstatning, men efter *første* Stykke i den Paragraf, jeg nævnede, vil han være udelukket derfra. Det er kun dette Faktum, jeg vilde henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa.

Indenrigsministeren (*Sigurd Berg*): Overfor det ærede Medlem skal jeg kun gøre den korte Bemærkning, at jeg er ganske uenig med ham om Rækkevidden af den frivillige Forsikring.

C. C. Andersen: Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtalte, at Grunden til, at man, da man udarbejdede Loven af 7. Januar 1898, ikke vilde have en Ordning som den her i § 21 foreslaaede, var, at man frygtede derved at borttage den Ansvarsfølelse, som man ønskede skulde være til Stede hos Arbejdsgiveren med Hensyn til at træffe de nødvendige Sikkerhedsforanstaltninger under Udførelsen af Arbejdet. Det kan meget godt være, at det ærede Medlem har Ret i, at det Moment, at Arbejdsgiverne vide, at de have forsikret deres Arbejdere for en vis Sum, og at de ikke komme til at betale mere, hvis nogle af deres Arbejdere komme til Skade, kan svække deres Ansvarsfølelse i den omtalte Retning. Men jeg mener, at der paa den anden Side i Loven kan træffes saadanne Straffebestemmelser overfor Forsømmelser af den Art, at de ville ophæve det Indtryk, Arbejdsgiveren kan faa af, at han slipper billigere fra sit Forhold overfor Arbejderne ved at undlade at tegne Forsikring. Der er ogsaa en anden Side, hvorfra jeg synes, man skal se dette Spørgsmaal. Selv om en Arbejdsgiver træffer alle de Sikkerhedsforanstaltninger, der kunne træffes under Udførelsen af Arbej-

det, kan der alligevel indtræffe Ulykkestilfælde, og den Arbejder, hvem et saadant Ulykkestilfælde rammer, er meget heldigt stillet, hvis hans Arbejdsgiver ikke har Evne til at opfylde den Forpligtelse, han ifølge Loven skal opfylde overfor Arbejderen. Dette Forhold undgaar man ved at følge det Eksempel, som er givet her i Lovforslagets § 21.

H. J. Nielsen: Jeg kan ikke se, at de Ytringer, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) fremsatte om, at Husmændene hverken ville blive Forsikrere af andre, som arbejde hos dem, eller selv ville blive forsikrede, kunne være rigtige. Hvis jeg læser § 25 rigtigt, staar der i 3die Stykke: „Forsikringen kan kollektivt eller enkeltvis tegnes til Fordel for enhver, der her i Riget, for egen Regning eller som arbejdende for andre, helt eller delvis ernærer sig ved at arbejde i Landbrug, Skovbrug og Havebrug.“ Jeg forstaar dette saaledes, og deri synes jeg, den ærede Minister samstemmede, at de Landbrugere, som have saa smaa Ejendomme, at de ikke have en Ejendomsskyld af 6,000 Kr., kunne tegne sig frivilligt og derved opnaa Forsikring i deres eget Arbejde. Hvis Ministeren, hvad jeg tror, har Ret i, at denne Ret vil blive benyttet, maaske endogsaa i temmelig vidt Omfang, synes det mig da ogsaa ganske rimeligt og naturligt, at de vedkommende have et Par Repræsentanter i Raadet. Jeg vil indrømme, at det noget kommer til at afhænge af, hvor stor Tilslutningen bliver, altsaa i hvor vidt Omfang de vedkommende ville bruge denne Forsikringsret, men efter mit Kendskab til Forholdene tror jeg, at den vil blive benyttet i ikke ringe Udstrækning.

Det ærede Medlem talte ogsaa en lille Smule om den halve Øre og mente, at det kunde ikke lade sig gøre, at de smaa Ejendomme kunde betale det mere, som kan tilkomme Arbejderen, fordi han skal holde sig selv forsikret. Det tror jeg i det praktiske Liv let lader sig ordne; halve Ører regner man ikke med, men de faa saa en Sum i hele Ører, som kan siges at være passende.

H. N. Hansen: Jeg frygter, at det neppe lykkes os at faa Loven affattet saaledes, at de to sidst omtalte Repræsentanter udelukkes af Arbejderforsikringsraadet, men jeg kan, da Sagen har været Genstand for saa megen Drøftelse, ikke undlade at sige, at det efter min Mening egentlig vilde være rigtigst, at man ikke